

Seria DUNE:

Dune
Mântuitorul Dunei
Copiii Dunei
Împăratul-Zeu al Dunei
Ereticii Dunei
Canonicatul Dunei

FRANK HERBERT (1920–1986) este unul dintre cei mai cunoscuți și mai apreciați scriitori SF din lume. Opera lui se numără printre scrierile clasice din literatura științifico-fantastică. Romanul *Dune*, primul din seria omonimă, este cel mai bine vândut roman SF din toate timpurile. A fost publicat serializat în revista *Analog*, în 1963 și 1965, câștigând Premiul Nebula și Premiul Hugo (1965). Cartea a cucerit imediat și critica de specialitate, și publicul larg, devenind din ce în ce mai populară. După *Dune*, au urmat romanele *Mântuitorul Dunei* (1969) și *Copiii Dunei* (1976), care a devenit primul hardcover bestseller din istoria literaturii SF. Seria a continuat cu *Împăratul-Zeu al Dunei* (1981), *Ereticii Dunei* (1984) și *Canonicatul Dunei* (1985). În 1984, a ajuns pe marile ecrane filmul *Dune*, regizat de David Lynch și produs de Universal Pictures, iar mai târziu seria a stat la baza mai multor ecranizări. După moartea autorului, care plănua să continue cu un alt roman, Brian Herbert și Kevin J. Anderson aveau să continue opera lui Frank Herbert scriind seriile PRELUDE TO DUNE (*House Atreides* – 1999, *House Harkonnen* – 2000, *House Corrino* – 2001), LEGENDS OF DUNE (*The Butlerian Jihad* – 2002, *The Machine Crusade* – 2003 și *The Battle of Corrin* – 2004) și HEROES OF DUNE (*Paul of Dune* – 2008, *The Winds of Dune* – 2009, *Sisterhood of Dune* – 2012).

FRANK HERBERT
ERETICII
DUNEI

Ediția a VI-a

Traducere din limba engleză
ION DORU BRANA

ARMADA

„Aproape întotdeauna disciplina este ascunsă, merită să limiteze, nu să elibereze. Nu întrebați de ce. Feriți-vă de cum. De ce conduce în mod inexorabil la paradox. Cum vă închide în capcana unui univers de cauză și efect. Ambele neagă infinitul.“

Apocrifele Arrakisului

– Taraza ți-a spus, nu-i așa, că am uzat unsprezece dintre acești ghola Duncan Idaho? Țsta-i al doisprezecelea.

Bătrâna Cucernică Maică Schwangyu vorbise cu intenționată înverșunare în timp ce-l privea, de pe terasa de la etajul al treilea, pe copilul care se juca de unul singur pe peluza înconjurată de ziduri. Aflat la zenit, soarele strălucitor al planetei Gammu scâldea curtea de dedesubt într-o lumină vie, ca și când un reflector ar fi fost ațintit asupra tânărului ghola.

Uzat! gândi Cucernica Maică Lucilla, îngăduindu-și o scurtă clătinare a capului. Alegerea cuvintelor și atitudinea lui Schwangyu erau atât de reci și impersonale! *Ne-am epuizat stocul; mai trimiteți!*

Copilul părea să aibă vreo doisprezece ani standard, dar aparențele puteau fi înșelătoare la un ghola a cărui memorie originală nu fusese încă redeșteptată. Exact în clipa aceea, înălță capul spre cele două femei de pe terasă. Avea un trup voinic și ochii lui iscoditori priveau cu intensitate de sub cușma neagră a părului cârlionțat, ca de caracul. Soarele galben al începutului de

primăvară proiecta la picioarele sale o umbră scurtă. Băiatul avea tenul bronzat, dar o ușoară mișcare a umărului stâng făcu să-i alunece combinezonul albastru, descoperind câțiva milimetri de piele mai deschisă la culoare.

– Ghola-ii ăștia nu-s doar costisitori, ci și extrem de periculoși pentru noi, spuse Schwangyu.

Vocea ei era seacă și lipsită de orice emoție, ceea ce o făcea și mai impresionantă. Era vocea unei Cucernice Maici Instructoare adresându-se unei simple acolite și asta îi confirma Lucillei faptul că Schwangyu făcea parte dintre Surorile care se opuneau fătis proiectului ghola.

Taraza o prevenise: „Va încerca să te convertească.“

– Unsprezece eșecuri mi se par suficiente, adăugă Schwangyu.

Lucilla îi privi trăsăturile străbătute de riduri și avu un gând subit: *Poate că într-o zi voi fi la fel de bătrână și zbârcită. Și poate că voi deține o putere la fel de mare în Bene Gesserit.*

Schwangyu era o femeie scundă, marcată de stigmatele numeroșilor ani petrecuți în serviciul Comunității Surorilor. Lucilla știa, din propria-i documentare în vederea acestei misiuni, că, sub roba neagră tradițională, Schwangyu ascundea un trup costeliv pe care puține persoane, în afara acolitelor-cameriste și a bărbaților ce-i fuseseră impuși de programul genetic, avuseseră prilejul să-l vadă. Gura lui Schwangyu era largă, cu buza inferioară încrețită de riduri ce se răsfirau în evantai pe o bărbie proeminentă. Manierele ei tindeau spre o bruschețe tăioasă, pe care neinițiatii o interpretau deseori drept mânie. Comandanta Citadelei Gammu era și mai închisă în sine decât majoritatea Cucernicelor Maici.

Din nou, Lucilla simți dorința de a cunoaște mai multe despre anvergura proiectului ghola. Taraza trasase însă destul de limpede linia de demarcație: „Schwangyu nu prezintă încredere în ceea ce privește securitatea ghola-ului.“

– Părerea noastră e că tleilaxu înșiși i-au ucis pe aproape toți ceilalți unsprezece, reluă Schwangyu. Chiar și numai asta ar trebui să ne spună ceva.

Potrivindu-și conduita după cea a bătrânei Cucernice Maici, Lucilla adoptă un aer de așteptare calmă, aproape indiferentă. Atitudinea ei voia să însemne: „Voi fi fiind mult mai tânără decât dumneata, Schwangyu, dar și eu sunt o Cucernică Maică desăvârșită.“ Simți privirea bătrânei ațintită asupra ei.

Schwangyu văzuse deja înregistrări holo ale acestei Lucilla, însă femeia în carne și oase era și mai tulburătoare. O Impregnatoare perfect calificată, fără doar și poate. Ochiul albastru-în-albastru pe care nu-i atenua nicio lentilă de contact îi confereau o expresie pătrunzătoare ce se potrivea cu ovalul feței. Gluga dată pe spate a abei negre lăsa la vedere părul castaniu, prins cu o baretă înaintea de a se revărsa în cascadă pe umeri. Nici cel mai țepăn veșmânt n-ar fi putut disimula pe de-a-ntregul pieptul ei amplu. Lucilla provenea dintr-o linie genetică renumită pentru predispozițiile maternale și dăduse deja Comunității trei copii, dintre care doi cu același tată. Da – o seducătoare șatenă cu sâni mari, făcută parcă pentru maternitate.

– Nu prea vorbești, observă Schwangyu. Deduc că Taraza te-a pus în gardă împotriva mea.

– Ai motive să crezi că se va încerca asasinarea acestui al doisprezecelea ghola? Întrebă Lucilla.

– S-a și încercat deja.

Ciudat cum îți venea în minte cuvântul *erezie* când o vedeai și o auzai pe Schwangyu, cugetă Lucilla. Putea exista erezie în rândul Cucernicelor Maici? Conotațiile religioase ale termenului păreau nelalocul lor în contextul Bene Gesserit. Cum ar fi putut să apară mișcări eretice printre persoane a căror preocupare de căpetenie era manipularea în profunzime a tot ceea ce avea tangență cu religiile?

Lucilla își strămută atenția la ghola, care alese acest moment pentru a executa o serie de roți acrobatică rapide ce-l făcură să descrie un cerc complet înainte de a ateriza în picioare, cu privirea ațintită spre terasa de unde era observat.

– Frumos se mai produce! comentă Schwangyu pe un ton de batjocură, care nu reușea să mascheze cu totul un substrat agresiv.

Lucilla îi aruncă o privire scurtă. *Erezie*, da. Disidentă nu era termenul potrivit. Opoziție nu acoperea ceea ce se putea percepe la Schwangyu. Era ceva care ar fi putut nimici Bene Gesseritul. O rebeliune împotriva Tarazei, împotriva Cucernicei Maici Superioare? De neînchipuit! Maicile Superioare aparțineau tagmei monarhilor. Odată ce Taraza consultase Consiliul și apoi luase o hotărâre, toate Surorile îi datorau supunere absolută.

– Nu e momentul să se creeze noi probleme! zise Schwangyu.

Aluzia ei era limpede. Printre cei ce începuseră să se întoarcă din Dispersie se aflau Rătăcite ale căror intenții reprezentau o amenințare pentru Comunitatea Surorilor. *Onoratele Matres!* Un titlu ce nu făcea decât să-l măimutărească pe cel de „Cucernice Maici“!

Lucilla se hotărî să sondeze terenul:

– Cu alte cuvinte, consideri că ar trebui să ne concentrăm asupra problemei acelor Onorate Matres din Dispersie?

– Să ne concentrăm e mult spus. Nu au nici pe departe puterile noastre. Sunt lipsite de bunul-simț. Și nu știu să folosească melanjul. De fapt, asta vor de la noi. Cunoașterea noastră despre mirodenie.

– Poate, admise Lucilla fără prea multă convingere.

– Maica Superioară Taraza trebuie că nu mai e în toate mințile dacă-și pierde în continuare vremea cu gholul într-un moment ca ăsta, declară Schwangyu.

Lucilla rămase tăcută. Nu încăpea îndoială că proiectul ghola atinsese un vechi punct sensibil al Comunității. Posibilitatea, chiar și îndepărtată, de a suscita un nou Kwisatz Haderach le făcea pe Surori să se cutremure de oroare și de revoltă. Să-ți faci de lucru cu rămășițele Tiranului, ai căror depozitari erau acum viermii cei mari! Era ceva extrem de periculos.

– Ghola-ul ăsta n-are ce să caute pe Rakis, mârâi Schwangyu. Viermii trebuie lăsați să doarmă în pace.

Lucilla își îndreptă din nou atenția spre copilul-ghola. Se întorsesse cu spatele la terasa din înaltul căreia îl urmăreau cele două Cucernice Maici, dar ceva din atitudinea lui arăta că știa că discuta despre el și că aștepta reacțiile lor.

– Îți dai seama, desigur, că ai fost trimisă prea devreme, spuse Schwangyu. E încă mult prea tânăr.

– Ce-i drept, n-am auzit de impregnare profundă la o vârstă atât de fragedă, se învoi Lucilla.

Îngăduise să-i răzbată în glas o ușoară notă de autopersiflare, știind că Schwangyu avea s-o sesizeze și s-o răstălmăcească. Gestivitatea procreării și a tuturor necesităților anexe era cea mai mare specialitate a Bene Gesseritului. Să știi să folosești dragostea, dar să te ferești de ea, trebuie că-și spunea în clipa aceasta Schwangyu. Analistele Comunității cunoșteau la perfecție fundamentele dragostei. Problema fusese examinată încă de la începuturile Bene Gesseritului, dar Surorile nu cuteseră niciodată să extirpe aceste tendințe din liniile genetice pe care le controlau. Să tolerezi dragostea, dar s-o eviți – asta era regula. Să înțelegi că ea zace în adâncul structurii genetice umane, ca o plasă de siguranță menită să asigure perpetuarea speciei. Te serveai de ea ori de câte ori era necesar pentru a-i impregna pe indivizii selecționați (sau pentru a-i determina să se impregneze între ei) în interesul Comunității, știind că în acest fel aveau să rămână uniți prin legături puternice, însă greu accesibile conștiinței obișnuite. Alții puteau să distingă aceste legături și să pună la cale fructificarea lor, dar cei astfel legați aveau să danseze după o muzică pe care n-o auzeau.

– N-am vrut să spun că impregnarea lui ar fi o eroare, zise Schwangyu, interpretând greșit tăcerea Lucillei.

– Facem ceea ce ni se ordonă să facem, rosti Lucilla.

Schwangyu n-avea decât să ia asta cum va crede de cuviință.

– Înseamnă că n-ai nimic de obiectat în privința trimiterii ghola-ului pe Rakis, spuse bătrâna Cucernică Maică. Mă întreb dacă obediența dumitale ar fi la fel de necondiționată și în cazul în care ai ști despre ce-i vorba.

Lucilla trase adânc aer în piept. Avea să i se dezvăluie ce se urmărea, de fapt, cu ghola-ii Duncan Idaho?

– Pe Rakis există o fetiță cu numele Sheeana Brugh, continuă Schwangyu. Poate să controleze viermii uriași.

Lucilla reuși să-și disimuleze emoția. *Viermii uriași*. Schwangyu nu spusese Shai-Hulud, nici Shaitan. *Viermii uriași...* Călărețul nisipurilor, prorocit de Tiran, își făcuse în sfârșit apariția!

– Nu spun vorbe de clacă, adăugă Schwangyu, văzând că Lucilla continua să păstreze tăcerea.

De bună seamă că nu, își spuse Lucilla. Și nu te sfiști să folosești denumirea comună, în locul numelor impuse de tradiția mistică. Viermii uriași... De fapt, te gândești la Tiran, la Leto II, al cărui vis nesfârșit dăinuie, sub forma unei perle de conștiință, în fiecare dintre acei viermi. Sau, cel puțin, așa suntem îndemnați să credem.

Schwangyu arătă cu capul spre băiatul din curte.

– Crezi că ghola-ul lor va fi în stare s-o influențeze pe fata care poate controla viermii?

În fine, se ridică vălul, își zise Lucilla. Apoi, cu voce tare:

– N-am nevoie să cunosc răspunsul la această întrebare.

– Ești excesiv de prudentă, observă Schwangyu.

Lucilla își îndreptă spatele. *Prudentă? Bineînțeles!* Taraza o prevenise: „În ceea ce o privește pe Schwangyu, trebuie să acționezi cu cea mai mare prudență. Dar și cu rezezițiune. Avem o marjă de timp foarte restrânsă în care putem să reușim.“

Să reușim ce? se întrebă Lucilla. O privi pieziș pe Schwangyu.

– Nu văd cum ar fi izbutit tleilaxu să asasineze unsprezece ghola, zise. Mai întâi ar fi trebuit să treacă de apărările noastre.

– Acum îl avem pe Bashar, spuse Schwangyu. Poate că el va ști să împiedice dezastrul.

Dar tonul ei arăta clar că nu credea acest lucru.

Maica Superioară Taraza spusese: „Tu ești Impregnatoare, Lucilla. Când vei ajunge pe Gammu, vei recunoaște o parte din schemă. Pentru misiunea ta însă n-ai nevoie de o vedere de ansamblu.“

– Și când te gândești cât costă! rosti Schwangyu, aruncând o privire cruntă spre ghola-ul care, acum, stătea ghemuit și se distra smulgând smocuri de iarbă.

Costul n-avea nimic de-a face cu asta. Lucilla știa că singurul lucru care conta cu adevărat era recunoașterea deschisă a unui eșec. Comunitatea Surorilor nu-și putea permite să recunoască

faptul că nu era infailibilă. În schimb, convocarea atât de timpurie a unei Impregnatoare... Asta era o informație vitală. Taraza știuse că Impregnatoarea va ști s-o interpreteze și să recunoască o parte din schemă.

Schwangyu gesticulă cu o mână scheletică în direcția băiatului care-și reluase joaca de unul singur, alergând și făcând tumbă pe iarbă.

– Politica! rosti ea.

Lucilla nu se îndoia nicio clipă că politica Bene Gesseritului se afla la originea ereziei lui Schwangyu. Natura delicată a disensiunilor interne putea fi dedusă din faptul că Schwangyu fusese numită la comanda Citadelei de pe Gammu. Cele care i se opuneau Tarazei refuzau să rămână pe margine.

Schwangyu se întoarse și o privi țintă pe Lucilla. Vorbiseră destul, amândouă. Era mai mult decât suficient pentru niște spirite versate în disciplinele mentale Bene Gesserit. Casa Canonicatului își alesese cu deosebită grijă trimisa, desigur.

Lucilla simți examenul minuțios la care era supusă, dar refuză să-și lase străpunsă bariera de voință neclintită în spatele căreia orice Cucernică Maică se putea adăposti în momentele de tensiune. *Foarte bine. Să mă privească.* Se întoarse din profil și arboră un surâs vag, îndreptându-și privirea spre terasa de pe acoperișul clădirii învecinate.

Un bărbat în uniformă, înarmat cu un laser greu, își făcu apariția în locul acela, aruncă o privire scurtă spre cele două Cucernice Maici, apoi se aplecă să-l observe pe băiatul de pe peluză.

– Cine e? întrebă Lucilla.

– Patrin, omul de încredere al Basharului. Pretinde că nu-i decât ordonanță, dar cineva ar trebui să fie orb și prost ca să creadă una ca asta.

Lucilla îl examinează cu atenție pe bărbatul de pe terasa cealaltă. Vasăzică acesta era Patrin. Născut pe Gammu, precizase Taraza. Ales pentru această misiune chiar de Bashar. Blond, slab, prea bătrân pentru militarie; dar, în fond, Basharul însuși se afla în retragere când fusese rechemat și insistase să-l însoțească Patrin.

Schwangyu remarcă aerul preocupat cu care Lucilla își strămută atenția de la Patrin la ghola. Da, dacă Basharul fusese rechemat pentru a lua în primire paza acestei Citadele, însemna că ghola-ul se afla, într-adevăr, în mare pericol.

Lucilla tresări deodată, surprinsă.

– Bine, dar... ce face el acolo... este...

– Din ordinul lui Miles Teg, spuse Schwangyu, menționând numele Basharului. Toate jocurile ghola-ului fac parte din antrenamentul lui. Mușchii trebuie să-i fie pregătiți pentru ziua în care-și va regăsi eul original.

– Dar ceea ce face acum nu-s simple exerciții de gimnastică!

Lucilla își simțea propriii săi mușchi reacționând empatic la mișcările familiare ale ghola-ului.

– Numai arcanele Bene Gesserit îi sunt interzise acestui ghola, spuse Schwangyu. În rest, are acces la aproape toate cunoștințele noastre.

Tonul pe care vorbise nu lăsa nicio îndoială că Schwangyu considera acest lucru cu totul inacceptabil.

– Doar nu-și închipuie nimeni că ghola-ul ăsta ar putea deveni un nou Kwisatz Haderach, obiectă Lucilla.

Schwangyu se mulțumi să ridice din umeri.

Lucilla căzu pe gânduri. Ar fi fost cu puțință ca, într-o zi, ghola-ul să se transforme într-o variantă masculină a unei Cucernice Maici? Ar fi putut învăța acest Duncan Idaho să-și îndrepte vederea lăuntrică spre locul în care nicio Cucernică Maică nu îndrăznește să privească?

Schwangyu vorbi brusc, cu voce înfundată, ca un mârâit:

– Ceea ce urmăresc ele cu proiectul ăsta... Planul lor este extrem de periculos. Riscă să comită aceeași greșeală ca...

– Lăsă fraza neterminată.

Ele, gândi Lucilla. Planul lor... ghola-ul lor...

– Aș da orice să cunosc cu certitudine poziția ixiienilor și a Păstrăvăreselor în afacerea asta, spuse ea.

– Păstrăvăresele! făcu Schwangyu, scuturând din cap doar la gândul vestigiilor armatei de femei care se aflase cândva în serviciul exclusiv al Tiranului. Ele cred în adevăr și dreptate!

Lucilla simți o strângere de inimă. Schwangyu aproape că-și declarase în mod ostentativ opoziția. Și totuși, ea era cea care comanda aici. Principiul politic era simplu: cei ce se opuneau unui proiect trebuiau să-l supervizeze pentru a-i pune capăt la primul semn de împotmolire. Dar acolo jos, pe peluză, se afla un ghola Duncan Idaho autentic. Examenale celulare și Dreptvorbitoarele confirmaseră faptul.

Taraza spuse: „Trebuie să-l înveți dragostea sub toate formele ei.“

– E atât de tânăr, murmură Lucilla, cu ochii la ghola.

– Tânăr, da, încuviință Schwangyu. De aceea presupun că, deocamdată, te vei mulțumi să-i trezești reacțiile la unele forme de afecțiune maternă. Mai târziu...

Schwangyu dădu din umeri.

Lucilla nu lăsă să transpară nicio emoție. O Bene Gesserit era datoare să se supună. *Sunt o Impregnatoare. În consecință...* Cursul evenimentelor trebuia să rezulte din ordinele pe care i le dăduse Taraza și din pregătirea ei de specialitate. Întorcându-se spre Schwangyu, spuse:

– Există o persoană care seamănă cu mine la înfățișare și la glas. Pentru ea sunt însărcinată să impregnez. Pot să știu cine e?

– Nu.

Lucilla se cufundă în tăcere. Nu se așteptase la vreo destăinuire. Dar i se spusese, și nu o dată, că între ea și Cucernica Maică Darwi Odrade din Serviciile de Securitate exista o asemănare izbitoare. *O Odrade mai tânără.* Lucilla auzise această remarcă de multe ori. Firește, amândouă își aveau obârșia în neamul Atreides, întărit de ramura descendenților Sionei. Păstrăvăresele nu dețineau și monopolul *acelor* gene! Pe de altă parte, *Celelalte Memorii* de Cucernică Maică, în pofida selectivității lor liniare și exclusiv feminine, îi furnizau indicii importante în privința liniilor generale ale proiectului ghola. Lucilla, care se obișnuise să țină seamă

de *persona* Jessica, implantată cu vreo cinci mii de ani în urmă în manipulările genetice ale Comunității, percepea acum, dinspre această sursă, un profund simțământ de teroare. Semnalul era familiar, însă senzația de primejdie cumplită pe care o transmitea era atât de intensă, încât Lucilla se pomeni recitând automat Litania împotriva Fricii, pe care o învățase încă de la primele ei contacte cu ritualurile Bene Gesserit:

Să nu mă tem. Frica ucide mintea. Frica este moartea mărunță, purtătoarea desființării totale. Voi înfrunta frica. O voi lăsa să treacă peste mine, prin mine. Și, după ce va fi trecut, îmi voi întoarce ochiul interior și voi privi în urma ei. Pe unde a trecut frica, nu va mai fi nimic. Voi rămâne doar eu.

Lucilla își redobândea calmul.

Schwangyu, intuind ceva, își îngădui să coboare puțin garda. Lucilla nu era o nătângă. Nu era una dintre acele Cucernice Maici „speciale”, cu titlu van și doar atâta pregătire cât să nu discrediteze Comunitatea Surorilor. Lucilla era o specialistă de înaltă clasă și existau reacții care nu-i puteau fi ascunse, nici măcar de o altă Cucernică Maică. Foarte bine: să afle, atunci, întreaga amplasare a opoziției față de acest proiect stupid și *periculos!*

– Nu cred că ghola-ul lor va trăi destul ca să vadă Rakisul, spuse.

Lucilla preferă să-i ignore observația.

– Spune-mi câte ceva despre prietenii lui, zise ea.

– Nu are prieteni. N-are decât profesori și instructori.

– Când am să fac cunoștință cu ei?

În timp ce formula întrebarea, Lucilla își aținti privirea spre terasa clădirii din față, unde Patrin stătea rezemat de balustradă, cu laserul la îndemână. Oarecum șocată, își dădu seama că bărbatul o privea. Patrin reprezenta un mesaj din partea Basharului! Un mesaj pe care, fără îndoială, îl înțelegea și Schwangyu. *Îl păzim!*

– Presupun că Miles Teg e cel pe care ești atât de nerăbdătoare să-l cunoști, zise Schwangyu.

– Printre alții.

– Nu vrei să stabilești mai întâi contactul cu ghola-ul?

– Am și făcut-o, răspunse Lucilla. Apoi, arătând cu o mișcare a capului spre curtea în mijlocul căreia, din nou, băiatul se oprise, cu ochii ridicați spre terasa lor, adăugă: E chibzuit.

– Pe ceilalți nu i-am cunoscut decât din dosare, dar am impresia că ăsta-i cel mai chibzuit din toată seria.

Lucilla își înăbuși un frison involuntar la ostilitatea violentă din atitudinea și cuvintele lui Schwangyu. Nici măcar o singură dată nu arătase că ar avea vreo fărâma de umanitate în comun cu copilul din curte.

Pe când Lucilla gândea asta, norii ascunseră soarele, cum se întâmpla deseori la acea oră. Un vânt rece se abătu peste zidurile Citadelei, măturând peluza. Băiatul se răsuci brusc și își reluă exercițiile cu și mai multă vioiciune, vrând parcă să se încălzească.

– Unde se duce când vrea să fie singur? întrebă Lucilla.

– De obicei, în camera lui. A încercat și câteva escapade periculoase, dar am avut grijă să-l descurajăm.

– Probabil că ne urăște.

– N-am nici cea mai mică îndoială.

– Asta o să-mi dea de furcă.

– Sunt sigură că o Impregnatoare ca dumneata va ști să-i neutralizeze ura.

– Mă gândeam la Geasa, rosti Lucilla, și-i adresă lui Schwangyu o privire cu înțeles. Mă miră faptul că ai lăsat-o pe Geasa să comită o asemenea greșeală.

– Nu-i treaba mea să intervin în procesul normal de educație al ghola-ului. Dacă una dintre instructoarele lui ajunge să resimtă o afecțiune reală pentru el, problema nu mă privește.

– E un copil atractiv, spuse Lucilla.

Continuând să-l privească în tăcere pe ghola-ul care-și vedea de joaca-antrenament, amândouă Cucernicele Maici se gândiră pentru o clipă la Geasa, una dintre primele profesoare trimise pe Gammu în cadrul proiectului ghola. Atitudinea lui Schwangyu era evidentă: *Eșecul lui Geasa a fost providențial*. Lucilla nu-și spunea decât: *Schwangyu și Geasa mi-au complicat sarcina*. Niciuna

însă nu reflectă, nici măcar în trecut, la modul în care aceste gânduri erau o reafirmare a loialității fiecăreia dintre ele.

În timp ce-l urmărea cu privirea pe copilul din curte, Lucilla începea să-și facă o idee diferită despre ceea ce realizase, de fapt, Tiranul Leto II. Împăratul-Zeu folosise fără încetare acest ghola-tip, un individ după altul, pe o perioadă de aproape trei mii cinci sute de ani. Iar Împăratul-Zeu Leto II fusese o forță a naturii ieșită din comun. Fusese cel mai cumplit tăvălug din istoria omenirii, strivind totul în calea sa: sisteme sociale, revolte îndreptățite și neîndreptățite, forme de guvernare, rituri (oficiale sau oculte), religii (profunde sau banale). Nimic nu scăpase de urma trecerii sale zdrobitoare. Nici măcar Bene Gesseritul.

Leto II denumise asta „Poteca de Aur“, iar ghola-ul tip Duncan Idaho pe care-l privea acum Lucilla jucase, în întregul curs al acelei perioade îngrozitoare, un rol proeminent. Lucilla studiase relatările aflate în arhivele Bene Gesserit, probabil cel mai bine documentate din univers. Până și astăzi, pe mai toate vechile planete Imperiale, cuplurile de tineri căsătoriți aruncau picături de apă spre răsărit și spre apus, murmurând varianta locală a rugii: „Fie ca, prin această ofrandă, binecuvântarea Ta să se reverse asupra-ne, o, Doamne Atotputernic și Preamilostiv!“

Cândva, fusese sarcina Păstrăvăreselor și a preoțimii subordonate lor să vegheze la păstrarea acestei credințe oarbe. Dar, în virtutea inerției, fenomenul ajunsese să devină o constrângere universală. Până și credincioșii care aveau îndoieli serioase își spuneau: „La urma urmei, rău nu poate face.“ Era o realizare pe care cele mai bune specialiste în ingineria religiilor din Missionaria Protectiva Bene Gesserit o admirau, nu fără un dram de frustrare. Tiranul întrecuse Comunitatea Surorilor în propriul ei domeniu. Și, după o mie cinci sute de ani de la moartea Împăratului-Zeu, Bene Gesseritul rămânea incapabil să dezamorseze acest colosal dispozitiv.

– Cine se ocupă de educația religioasă a copilului? întrebă Lucilla.

– Nimeni, răspunse Schwangyu. La ce-ar folosi? Dacă îi va fi dat să i se restituie memoria originală, va avea propriile sale idei. Ne vom ocupa de ele când și dacă va fi necesar.

Băiatul își încheiase perioada de timp alocată antrenamentului. Fără a mai ridica ochii spre observatoarele lui de pe terasă, părăsi curtea, dispărând în spatele unei uși mari din stânga. Patrin își abandonă și el postul de pază, fără a arunca vreo privire celor două Cucernice Maici.

– Să nu te lași înșelată de oamenii lui Teg, spuse Schwangyu. Au ochi în ceafă. Mama naturală a lui Teg, poate știi, a fost Bene Gesserit. Basharul îl învață pe ghola-ul ăsta lucruri de care n-ar fi trebuit să știe nici el!

„Exploziile sunt și comprimări ale timpului. Schimbările observabile în universul natural sunt, toate, într-un anumit grad și dintr-un anumit punct de vedere, explozive; altminteri, ele nu v-ar fi perceptibile. Schimbările line și progresive, dacă sunt suficient etalate în timp, rămân nesesizate de observatori a căror perspectivă este prea scurtă. De aceea vă spun că eu am văzut schimbări pe care voi nu le-ați fi remarcat niciodată.“

Leto II

Așezată în caniscaunul din spatele biroului ei de pe Planeta Canonicatului, Cucernica Maică Superioară Alma Mavis Taraza contempla, în lumina dimineții, silueta înaltă și mlădioasă a femeii din fața sa. Lunga robă aba, de un negru cu ape lucitoare, care o drapa de la umeri până la podea, nu ascundea întru totul grația cu care corpul ei exprima orice mișcare.

Taraza se aplecă înainte pentru a parcurge caracterele hieroglice, specifice înregistrărilor grafice Bene Gesserit, pe care Releul de Arhive le proiecta, doar pentru ochii ei, pe ecranul de pe birou.

„Darwi Odrade“, titra fișa, enumerând apoi punctele esențiale ale unei biografii pe care Taraza o cunoștea deja în amănunt. Proiecția însă servea unor scopuri multiple; îi oferea Maicii Superioare un memento pe care putea să se bizuie, îi îngăduia să-și prelungească eventual timpul de reflecție, prefăcându-se că studiază

dosarul, și, în sfârșit, constituia un argument hotărâtor în cazul în care această întrevvedere s-ar fi soldat cu un rezultat negativ.

Odrade zămislișe pentru Bene Gesserit nouăsprezece copii, observă Taraza în timp ce informațiile continuau să se deruleze în fața ochilor săi. Fiecare copil avusese un tată diferit. Nu era nimic neobișnuit în asta, dar până și cea mai scormonitoare privire putea să remarce că aceste servicii esențiale aduse Comunității Surorilor nu alteraseră cu nimic silueta lui Odrade. Trăsăturile feței sale, ce dădeau un aer semeț nasului subțire și pomeților ascuțiți, convergeau spre o bărbie îngustă. Gura însă avea buze cărnoase și pline de promisiunile unei senzualități pe care, desigur, Odrade știa s-o țină în frâu.

Poți avea totdeauna încredere în genele Atreides, gândi Taraza.

Perdeaua unei ferestre se învolbură ușor în spatele lui Odrade, făcând-o pe aceasta să arunce o privire scurtă peste umăr. Mica încăpere în care Taraza lucra dimineața era de o eleganță sobră, cu dominante verzi. Doar caniscaunul pe care ședea Maica Superioară contrasta cu decorul, prin albul său strălucitor. Ferestrele arcuite ale odăii dădeau înspre est, dezvăluind un peisaj cu grădini și pajiști având drept fundal munții înzăpeziți ai Planetei Canonicatului.

Fără a-și ridica ochii, Taraza spuse:

– Mă bucur că tu și Lucilla ați acceptat misiunea. Lucrurile devin astfel mult mai ușoare pentru mine.

Privirea lui Odrade fixă creștetul capului Tarazei.

– Mi-ar fi plăcut să fac cunoștință cu această Lucilla, rosti Odrade. Avea o voce catifelată, de contralto.

Taraza își drese glasul.

– Nu era nevoie. Lucilla este una dintre Impregnatoarele noastre cele mai bune. Și, firește, amândouă ați făcut obiectul aceleiași condiționări liberale în vederea acestei misiuni.

Era ceva aproape insultător în tonul dezinvolt al Maicii Superioare și doar obișnuința unei asocieri de lungă durată îi îngădui lui Odrade să facă abstracție de resentimentul pe care i-l provocă. Își dădu seama că acesta provenea, în parte, din folosirea

de către Taraza a cuvântului „liberal“. Noțiunea le revolta pe străbunele ei Atreides. Era ca și cum totalitatea memoriilor ei feminine ar fi protestat față de prejudecățile inconștiente și aserțiunile necugetate ce se ascundeau îndărătul acestei noțiuni.

Numai liberalii știu să gândească. Numai liberalii sunt adevărați intelectuali. Numai liberalii înțeleg nevoile semenilor lor.

Câtă rea-voință putea să mascheze acest cuvânt, își spunea Odrade. Cât amor-propriu cu pretenții de superioritate!

Înțelegea totuși că Taraza, în ciuda dezinvolvurii ei jignitoare, folosise termenul doar într-un sens general. Voia să spună că educația globală a Lucillei era în perfectă concordanță cu a lui Odrade.

Taraza, fără a-și lua privirea de la ecran, se lăsă pe spate, într-o poziție mai comodă. Razele soarelui pătrunzând prin ferestre îi luminau direct chipul, așternându-i umbre dedesubtul nasului și al bărbiei. Doar cu puțin mai vârstnică decât Odrade, dar mult mai mică de statură, Taraza păstra încă o bună parte din frumusețea care făcuse din ea o reproducătoare de nădejde, chiar și cu masculii dificili. Fața ei era un oval prelung, cu linia obrazilor domol rotunjită. Părul negru, strâns la spate, dezvelea o frunte înaltă și bombată. Când Taraza vorbea, abia dacă deschidea gura: un control superb al mișcărilor. Atenția interlocutorilor ei era în mod irezistibil atrasă de ochii albastru-în-albastru. Efectul total era cel al unei măști delicate, care nu lăsa să străbată decât un minimum de emoții autentice.

Odrade recunoscuse poza adoptată de Maica Superioară. Acum, Taraza avea să mormăie printre dinți.

Și, într-adevăr, o clipă mai târziu, Taraza emise un murmur nedeslușit. În timp ce urmărea cu toată atenția datele biografice de pe ecran, Maica Superioară reflecta la o mulțime de lucruri.

Pentru Odrade, gândul acesta era mai degrabă liniștitor. Taraza nu credea în existența unei forțe benefice veghind la soarta omenirii. În universul ei, singurele lucruri care contau erau Missionaria Protectiva și intențiile Bene Gesseritului. Orice ser-vea acestor intenții, inclusiv mașinațiile Tiranului de mult dispărut, putea fi considerat bun. Orice altceva era rău. Intruziunile

străine provenind din Dispersie, și în special femeile acelea care-și spuneau „Onorate Matres“, nu puteau fi decât suspecte. Partizanele Tarazei, ba chiar și Cucernicele Maici care i se opuneau în Consiliu reprezentau suprema resursă a Bene Gesseritului, singurul lucru demn de încredere.

Tot fără a ridica ochii, Taraza spuse:

– Știi că, dacă faci comparație între mileniiile care l-au precedat pe Tiran și cele care-au urmat morții sale, diminuarea conflictelor majore este de-a dreptul fenomenală? După epoca Tiranului, conflictele de acest fel au scăzut la mai puțin de doi la sută din numărul lor anterior.

– Din câte știm noi, zise Odrade.

Privirea Tarazei se înalță preț de-o secundă înainte de a fixa din nou suprafața biroului.

– Pofțim?

– N-avem de unde să știm câte războaie s-au purtat în afara sferei cunoașterii noastre. Dispuie de statistici referitoare la cei din Dispersie?

– Bineînțeles că nu!

– Leto ne-a îmblânzit. Asta ai vrut să spui.

– Dacă aceasta-i formularea pe care o preferi.

Taraza punctă cu un semn de reper ceva aflat pe afișajul din fața ei.

– Nu s-ar putea ca o parte din merit să-i revină prețiosului nostru Bashar, Miles Teg, sau talentaților săi predecesori?

– Noi suntem cele care i-am ales.

– Nu văd oportunitatea acestei discuții pe teme marțiale. Ce are asta de-a face cu problemele noastre actuale?

– Unele Surori sunt de părere că am putea regresa dintr-odată, și cu o denotație foarte urâtă, în situația existentă înaintea Tiranului.

– Oh! făcu Odrade, țuguindu-și buzele.

– Mai multe grupuri de Rătăcite sunt pe cale să vândă arma-mente oricui dorește sau *poate* să cumpere.

– Concret?

– Gammu este invadat de tot felul de arme sofisticate și nu încapе îndoială că Tleilaxul se aprovizionează masiv cu unele dintre cele mai periculoase.

Taraza se lăsă pe spate și își masă tâmplele. Apoi continuă cu voce scăzută, ca și când ar fi meditat pentru ea însăși:

– Ne închipuim că luăm decizii de cea mai mare importanță, în virtutea celor mai înalte principii.

Odrade, căreia nici această poză nu-i era necunoscută, întrebă:

– Se îndoiește Maica Superioară de justițea cauzei Bene Gesseritului?

– Să mă îndoiesc? Nici pomeneală! Dar mă încercă un sentiment de zădărniciе. Trudim toată viața pentru atingerea unor țeluri mărețe și ce constatăm în cele din urmă? Că multe dintre lucrurile cărora le-am consacrat existența noastră au rezultat din decizii meschine, luate pentru a asigura confortul sau satisfacția personală și fără a avea nimic de-a face cu idealurile noastre înalte. Ceea ce s-a urmărit de fiecare dată a fost obținerea unui soi de compromis material, menit să împace pretențiile celor care aveau realmente *puterea* să ia decizii.

– Te-am auzit în repetate rânduri numind asta necesitate politică, observă Odrade.

Reîndreptându-ți atenția spre ecranul din fața ei, Taraza rosti cu glas perfect controlat:

– Dacă lăsăm judecățile noastre să se instituționalizeze, distrugerea Bene Gesseritului este asigurată.

– Nu vei găsi decizii meschine în biografia mea, spuse Odrade.

– Ceea ce caut eu sunt fisurile. Sursele de slăbiciune.

– Nu le vei găsi nici pe acestea.

Taraza își reținu un zâmbet. Recunoștea această remarcă ego-centrică. Era o modalitate de a o îmboldi pe Maica Superioară. Odrade se pricepea de minune să se prefacă nerăbdătoare când, de fapt, se retrăgea într-un cocon de infinită răbdare.

Văzând că Taraza nu mușcă momeală, Odrade își reluă atitudinea de așteptare calmă. Respirația ușoară, mintea limpede... Răbdarea venea pe nesimțite. Încă de mult, Bene Gesseritul o

învățase să canalizeze trecutul și prezentul în fluxuri simultane. În timp ce continua să observe ceea ce se petrecea în imediata ei apropiere, putea să capteze frânturi din propriu-i trecut, pentru a le retrăi ca și când ar fi fost suprapuse pe ecranul prezentului.

Simplă gimnastică a memoriei, își spunea Odrade. Existau lucruri utile care puteau fi scoase la suprafață. Existau bariere de îndepărtat. Și, când orice altceva își pierdea interesul, rămânea, oricum, copilăria ei încețoșată.

Cândva, Odrade trăise ca majoritatea copiilor: în aceeași casă cu un bărbat și-o femeie care, dacă nu erau adevărații ei părinți, cu siguranță țineau loc de părinți. Toți copiii pe care-i cunoștea pe atunci trăiau în condiții asemănătoare. Cu toții aveau un „tata“ și o „mama“. Uneori, numai tata lucra undeva, departe de casă. Alteori, mama. În cazul lui Odrade, femeia rămăsese acasă și nu fusese nevoie de o îngrijitoare care să stea cu copilul în timpul orelor de lucru. Mult mai târziu, Odrade aflase că mama ei adevărată plățise o mare sumă de bani pentru a-și putea ascunde astfel fetița într-o familie, în văzul lumii.

„Te-a ascuns la noi pentru că te iubea“, îi explicase femeia când Odrade ajunsese la vârsta la care putea înțelege. „Din cauza asta nu trebuie să dezvălui nimănui că noi nu suntem adevărații tăi părinți.“

Dragostea n-avea nimic de-a face cu asta, după cum aflase ulterior Odrade. Cucernicele Maici nu acționau pe baza unor motive atât de simple. Iar mama naturală a lui Odrade fusese o Soră Bene Gesserit.

Toate acestea îi fuseseră destăinuite lui Odrade conform unui plan inițial. Numele ei rămăsese Odrade. Darwi îi spusese în totdeauna doar cei care nu voiau să fie nici familiari, nici distanți cu ea. Iar prietenele de-o vârstă cu ea o botezaseră, pe scurt, Dar.

Totuși, planul nu se desfășurase tot timpul conform prevederilor. Odrade își amintea de un pat îngust, aflat într-o odăiță ai cărei pereți sinilii erau înveseliți de desene reprezentând animale și peisaje imaginare. Ferestrele aveau perdele albe care se umflau la adierea vântului, primăvara și vara. Odrade ținea minte că îi plăcea să sară în picioare pe patul acela îngust – sus, jos, sus, jos – într-un joc

minunat care o făcea să râdă în hohote. Câteodată, două brațe o prindeau în plin salt și o strângeau cu putere. Brațele unui bărbat. O față rotundă, cu o mustăcioară care-o gădila pe Odrade și-i stârnea cascade de chicoteli. Patul se lovea de perete în timpul săriturilor ei și, din cauza asta, peretele era plin de semne.

Odrade zăbovea acum asupra acestei amintiri, codindu-se s-o începe în puțul raționalității. Semne pe un perete. Semne ale râsului și-ale bucuriei. Ce puțin lucru, ca să reprezinte atât de mult! Ciudat, cum se gândea tot mai des la tata, în ultima vreme... Desigur, nu toate amintirile despre el erau plăcute. Existaseră și momente când tata era posomorât sau mânios, când o certa pe mama că se „implică prea mult“. În momentele acelea, fața lui oglindea multe supărări. Iar când se înfuria cu adevărat, vorbea de parcă lâtra. Mama se făcea atunci mică de tot și ochii ei erau plini de îngrijorare. Odrade îi simțea neliniștile și teama, și nu-i mai plăcea de tata. Dar mama știa întotdeauna cum să-l împace. Îl săruta pe gât, îi mângâia obrazul și-i șușotea la ureche.

Aceste vechi emoții „naturale“ îi dăduseră mult de furcă analistei Bene Gesserit însărcinată să le exorcizeze. Dar, chiar și acum, existau încă reziduuri care ar fi trebuit îndepărtate. Chiar și acum, Odrade știa că nu fusese extirpat totul.

Văzând-o pe Taraza cu câtă atenție îi studia dosarul, Odrade se întrebă dacă aceasta era fisura pe care o căuta Maica Superioară.

Nu se poate ca ele să nu-și fi dat seama până acum că sunt capabile să fac față acelor emoții de odinioară.

Trecuse atâta vreme de atunci! Și totuși, trebuia să admită că amintirea acelui bărbat și a acelei femei era atât de adânc întipărită în cugetul ei, încât poate că n-avea să se ștergă niciodată cu totul. Mai ales amintirea mamei.

Cucernica Maică *in extremis* care-o născuse pe Odrade o ascunsesse la acea familie de pe Gammu din motive pe care Odrade le înțelegea astăzi foarte bine. De aceea nu-i purta pică. Fusese ceva necesar pentru supraviețuirea amândurora. Problemele decurgeau însă din faptul că mama adoptivă îi dăduse lui Odrade lucrul pe

care cele mai multe mame îl dau copiilor lor, lucrul față de care Comunitatea Surorilor nutrea atâta suspiciune: dragostea.

La apariția Cucernicelor Maici, mama adoptivă nu încercase să se împotrivescă preluării copilului „ei“. Veniseră două Cucernice Maici, cu o adevărată armată de delegați de ambele sexe. Abia la mult timp după aceea înțelesese Odrade semnificația acelui moment sfâșietor. În sufletul ei, femeia știuse dintotdeauna că, odată și-odată, ziua despărțirii avea să vină. Era doar o chestiune de timp. Dar, pe măsură ce zilele deveniseră luni, apoi ani – aproape șase ani standard –, îndrăznise să spere.

Atunci se înființaseră Cucernicele Maici și cerberii lor. Așteptaseră doar întrunirea condițiilor favorabile, certitudinea că niciun dușman nu știa că era vorba despre un vlăstar Atreides, a cărui naștere fusese programată de Bene Gesserit.

Odrade văzuse când mamei adoptive i se întinsese un pachet gros de bancnote. Femeia aruncase banii jos. Nimeni însă nu ridicase glasul pentru a protesta. Adulții aflați de față știau cine deține puterea.

Rememorând acele emoții comprimate, Odrade o vedea și acum pe femeie ducându-se să se așeze încet pe un scaun în fața ferestrei care dădea spre stradă, prinzându-se de umeri cu brațele încrucișate și începând să se legene înainte și-napoi, înainte și-napoi, fără a scoate vreun sunet.

Cucernicele Maici făcuseră uz de Glas, de fumul ierburilor narcotice, de vicleșuguri ademenitoare și de impresionanta lor prezență pentru a o convinge pe Odrade să urce în vehiculul care le aștepta. „Nu va fi pentru multă vreme. Mama ta adevărată e cea care ne-a trimis.“

Odrade simțise minciuna, dar curiozitatea fusese mai puternică. *Mama mea adevărată!*

Ultima imagine a femeii ce rămăsese singurul părinte de sex feminin pe care îl cunoscuse era cea a unei făpturi legănându-se înainte și-napoi în fața ferestrei, cu chipul desfigurat de durere, cu brațele încrucișate și mâinile încheștate de umeri.

Mai târziu, când Odrade își exprimase dorința de a se întoarce la ea, acea amintire-imagie fusese încorporată într-o lecție Bene Gesserit esențială:

„Dragostea duce la suferință. Dragostea este o forță străveche, care a fost utilă la vremea ei, dar care nu mai e importantă pentru supraviețuirea speciei. Nu uita greșeala acelei femei, durerea ei.“

Până spre mijlocul adolescenței, Odrade se consolase visând cu ochii deschiși. Avea să se întoarcă, *negreșit*, după ce va deveni Cucernică Maică. Avea să se întoarcă și s-o găsească pe acea femeie iubitoare, chiar dacă n-o cunoștea sub alte nume decât „mama“ și „Sibia“. Odrade își amintea încă râsetele adulților care-i spuneau femeii „Sibia“.

Mama Sibia.

Surorile însă detectaseră reveriile lui Odrade și, după ce le descoperiseră sursa, încorporaseră și asta într-o lecție:

„Reveria sau visarea cu ochii deschiși este prima manifestare a ceea ce numim flux simultan – unul dintre instrumentele esențiale ale gândirii raționale. Cu ajutorul lui îți limpezești mintea și poți să judeci mai bine.“

Fluxul simultan.

Odrade o privi pe Taraza, care se aplecase iar deasupra biroului. Traumele din copilărie trebuiau depozitate cu grijă într-un spațiu al memoriei reconstituit în acest scop. Toate astea se petrecuseră foarte departe, pe Gammu, planeta pe care cei de pe Dan – Caladan, cum se numea pe vremea aceea – o reconstruiseră după Epoca Foametei și cea a Dispersiei. Pentru a se ancora ferm în judecata rațională, Odrade recurse la postura Celorlalte Memorii ce i se revărsaseră în spiritul conștient în timpul cumplitei agonii a mirodenei, când devenise Cucernică Maică desăvârșită.

Fluxul simultan... filtrul conștiinței... Celelalte Memorii...

Cât de puternice erau instrumentele cu care o înzestraseră Comunitatea Surorilor! Și cât de periculoase! Căci toate acele existențe aflate înlăuntrul ei, chiar în spatele vălului conștiinței... erau instrumente de supraviețuire, nu mijloace de satisfacere a unei curiozități frivole.

Taraza i se adresă în clipa aceea, preluând o informație din materialul care se perinda în fața ochilor ei:

– Faci prea mult apel la Celelalte Memorii. Secătuiești, astfel, energii pe care ai face mai bine să le păstrezi în rezervă.

Ochii albastru-în-albastru ai Maicii Superioare o săgetară scurt pe Odrade.

– Uneori mergi până la limita toleranței fizice. Asta te-ar putea duce la o moarte prematură.

– Nu abuzez de mirodenie.

– Bine faci! Organismul nu suportă decât o anumită doză de melanj și nu admite să i se scotocească trecutul decât până la o anumită limită!

– Mi-ai găsit punctul slab?

– Gammu!

Un singur cuvânt, care făcea cât un întreg discurs. Odrade știa. Inevitabilul traumatism din acei ani petrecuți cândva pe Gammu constituia un factor de distragere care trebuia extirpat o dată pentru totdeauna și făcut acceptabil din punct de vedere rațional.

– Dar eu sunt trimisă pe Rakis, spuse.

– Și, mai ales, nu uita aforismele despre moderație. Nu uita cine ești!

Din nou, Taraza coborî ochii la ecranul de pe birou.

Sunt Odrade, gândi Odrade.

În școlile Bene Gesserit, unde apelul se făcea numai după numele de familie, prenumele aveau tendința să fie date uitării. Toată lumea căpăta repede obișnuința de a folosi numele de catalog. Elevele învățau din vreme că utilizarea numelui mic sau a numelor de alint era o veche capcană pentru a atrage afecțiunea unei persoane.

Taraza, care era cu trei clase mai avansată decât Odrade, primise sarcina de a o „ajuta“ pe colega ei mai tânără. Asocierea, deloc fortuită, fusese minuțios calculată de învățătoare vigilente. Acest „ajutor“, deși nu excludea o oarecare dominație din partea elevei mai vârstnice, urmărea transmiterea unor învățături esențiale, de la nivelul cuiva mai apropiat de o relație de egalitate.

Taraza, care avusese acces la dosarul personal al protejatei sale, începuse să-i spună „Dar“. Odrade reacționase cu promptitudine, botezând-o pe Taraza „Tar“. Cele două nume deveniseră de nedespărțit: Dar și Tar. Chiar și după ce fuseseră aspru mustrate de mai multe Cucernice Maici care le auziseră, fetele nu se sfiiseră să recadă din când în când în greșeală, doar fiindcă faptul le amuza.

Brusc, coborând privirea către Taraza, Odrade rosti:

– Dar și Tar.

O urmă de zâmbet făcu să tresară colțurile gurii Maicii Superioare.

– Mă întreb ce-ai mai putea găsi nou în dosarul meu, pe care trebuie că-l cunoști pe de rost, zise Odrade.

Taraza se lăsă pe spate, așteptă până ce caniscaunul se adaptă la noua poziție, apoi își împreună mâinile pe tăblia biroului și ridică ochii spre mai tânăra Cucernică Maică.

La drept vorbind, nu mult mai tânără, gândi ea. Dar, încă din școală, considerase că între ea și Odrade exista un decalaj considerabil de vârstă și crease, astfel, o prăpastie pe care nici trecerea anilor nu mai putea s-o astupe.

– Atenție mare la faza de început, Dar, rosti ea.

– După câte știu, proiectul ăsta a depășit de mult faza de început, replică Odrade.

– Dar rolul tău începe abia acum. Și suntem pe cale să ne lansăm în ceva care n-a mai fost încercat niciodată.

– Voi afla, în sfârșit, ce se urmărește, de fapt, cu acest ghola?

– Nu.

Scurt și răspicat. Toate controversele la nivel înalt, precum și problema „nevoii de a cunoaște“ erau scoase din discuție cu un singur cuvânt. Dar Odrade înțelegea foarte bine. Există o regulă organizatorică, stabilită de primul Canonicat Bene Gesserit și care dăinuise, aproape fără nicio schimbare, timp de milenii. Diferitele subdiviziuni ale Bene Gesseritului erau separate prin bariere etanșe, verticale și orizontale, constituind grupuri izolate, reunite numai la vârful de un comandament unic. Îndatoririle (adică rolurile atribuite individual) erau coordonate în interiorul diferitelor

celule distincte. Membrii activi ai unei celule nu-i cunoșteau pe cei ai celulelor paralele.

Dar eu știu că acea Cucernică Maică Lucilla se află într-o celulă paralelă, gândi Odrade. *E singura explicație logică.*

Recunoștea necesitatea unei asemenea organizări, copiate după cea a străvechilor societăți secrete revoluționare. Surorile Bene Gesserit se consideraseră dintotdeauna revoluționare permanente. Revoluția lor nu fusese domolită decât în epoca Tiranului Leto II.

Domolită, dar nu de viață sau curmată, își aminti sieși Odrade.

– În ceea ce privește misiunea ta, reluă atunci Taraza, aș vrea să știu dacă ai sentimentul că un pericol iminent ar amenința Comunitatea.

Era una dintre acele întrebări *speciale* pe care i le adresa câteodată Taraza și la care Odrade se învățase să răspundă fără a sta pe gânduri, formulând în cuvinte o reacție pur instinctivă.

– Dacă nu acționăm, spuse ea repede, va fi și mai rău.

– Am calculat și noi că ar exista un pericol.

Maica Superioară vorbise pe un ton sec și distant. Nu-i plăcea să facă apel la acest talent al lui Odrade. Odrade posedă un instinct preștient care îi îngăduia să detecteze amenințările la adresa Comunității Surorilor. Faptul se datora, de bună seamă, influenței eractice din linia ei genetică – Atreizii, cu puterile lor primejdioase. Dosarul genetic al lui Odrade comporta o mențiune specială: „Toate progeniturile vor fi supuse unui examen amănunțit.“ Deja doi dintre pruncii ei fuseseră eliminați în mod discret.

N-ar fi trebuit să trezesc acum acest talent al lui Odrade, nici măcar pentru o clipă, gândi Taraza. Dar, uneori, tentația era prea mare.

Taraza stinse ecranul și-l reîntegră în tăblia biroului, pe care continuă s-o privească în timp ce vorbea.

– Chiar dacă vei da de un genitor perfect, să nu te reproduci fără permisiunea noastră cât timp te vei afla departe de noi.

– A fost greșeala pe care a comis-o mama mea naturală.

– Greșeala pe care a comis-o mama ta naturală a fost că s-a lăsat recunoscută în momentul reproducerii!

Odrade cunoștea refrenul. Era vorba despre acea particularitate a neamului Atreides care impunea o supraveghere severă din partea Maestrelor Geneticieni. Talentul eratic, desigur. Auzise despre talentul eratic, acea forță genetică extraordinară care îi produsese pe Kwisatz Haderach și pe Tiran. Dar ce urmăreau geneticienii în momentul de față? Abordau problema dintr-o perspectivă exclusiv negativă? Interzicerea oricăror nașteri periculoase? Odrade nu-și mai văzuse niciunul dintre copii după ce se născuseră, dar asta nu era ceva neobișnuit pentru Comunitatea Surorilor. De altfel, nici dosarul genetic nu și-l văzuse vreodată. Bene Gesseritul aplica, și aici, regula strictă a separării puterilor.

Plus acele baraje care mi-au fost implantate de timpuriu în Celelalte Memorii.

Descoperise spațiile goale din amintirile ei și încercase în zadar să le umple. Pesemne că numai Taraza și, poate, una sau două consilieri (probabil Bellonda și vreuna dintre Cucernicele Maici veterane) aveau acces deplin la informațiile genetice ultrasecrete.

Să fi jurat, într-adevăr, Taraza și celelalte, să moară, mai degrabă decât să dezvăluie acestei informații unei persoane neautorizate? Oricum, exista un ritual precis de succesiune pentru cazul în care s-ar fi întâmplat ca o Cucernică Maică importantă să moară departe de Surorile ei, fără nicio posibilitate de a transmite șirul de vieți interioare pe care îl deținea. Ritualul funcționase de multe ori pe vremea domniei Tiranului, în acea perioadă cumplită, când se știa că nicio celulă revoluționară a Comunității nu putea avea secrete pe care monstrul să nu le cunoască! Surorile nu-și făcuseră niciodată iluzii în privința faptului că Leto II se abținuse să distrugă Bene Gesseritul doar dintr-un soi de loialitate profund înrădăcinată față de bunica sa, Doamna Jessica.

Ești acolo, Jessica?

Odrade simți o vagă și îndepărtată tresărire lăuntrică. Toate astea, din cauza eșecului unei singure Cucernice Maici... „Și-a îngăduit să se îndrăgostească!“ Un lucru atât de mărunț, dar cu ce consecințe uriașe... Trei mii cinci sute de ani de tiranie!

Poteca de Aur. Era, într-adevăr, infinită? Ce se întâmplase cu megamiliardele de ființe umane pierdute în Dispersie? Ce amenințare făcea să planeze Rătăcitele care se întorceau acum?

Ca și când ar fi citit gândurile lui Odrade, ceea ce chiar părea a face câteodată, Taraza spuse:

– Hoardele din Dispersie sunt la hotarele noastre... așteptând doar momentul prielnic pentru a acționa.

Odrade auzise argumentele. Pericolul, pe de-o parte, și, pe de alta, ceva care exercita o atracție magnetică. Necunoscutele. Atâtea fascinante necunoscute! Grație puterilor sale, ascuțite de folosirea melanjului timp de milenii... ce n-ar fi putut face Bene Gesseritul cu toate acele resurse umane neexploatate? Puzderia aceea de gene noi... Talentele potențiale plutind liber în universuri unde ar fi putut să se piardă pentru totdeauna...

– Necunoașterea este cea care generează cele mai mari spaime, murmură Odrade.

– Și cele mai mari ambiții.

– Voi merge, așadar, pe Rakis?

– La timpul convenit. Consider că poți face față misiunii.

– Altminteri nu m-ai fi desemnat.

Pentru ele, era un vechi schimb de replici, datând încă din anii de școală. Taraza își dădea seama totuși că nu-l angajase în mod conștient. Prea multe amintiri comune le legau pe amândouă. Dar și Tar... Trebuia să ia seama la asta!

– Să nu uiți cui datorezi loialitate, rosti ea.